

Pytania prejudycjalne

W przypadku gdy:

- a. możliwości wykorzystywania przez [służby wywiadu i bezpieczeństwa (SIA)] [masowych danych telekomunikacyjnych], które zostały im przekazane, są konieczne do ochrony bezpieczeństwa narodowego Zjednoczonego Królestwa, w tym w obszarach zwalczania terroryzmu oraz przeciwdziałania szpiegostwu i rozprzestrzenianiu broni jądrowej;
 - b. służby wywiadu i bezpieczeństwa wykorzystują masowe dane telekomunikacyjne głównie w celu wykrywania wcześniej nieznanymi zagrożeniami dla bezpieczeństwa narodowego przez zastosowanie masowych technik nieukierunkowanych na konkretne osoby, opartych na gromadzeniu masowych danych telekomunikacyjnych w jednym miejscu. Służby to przede wszystkim szybkiej identyfikacji i rozpracowaniu celu, a także zapewnieniu podstaw do podjęcia działań w obliczu bezpośredniego zagrożenia;
 - c. dostawca sieci łączności elektronicznej nie ma potem obowiązku zatrzymania masowych danych telekomunikacyjnych (przez okres dłuższy niż przewidują to jego zwykłe wymogi biznesowe), a dane te zatrzymuje wyłącznie państwo (służby wywiadu i bezpieczeństwa);
 - d. sąd krajowy ustalił (z wyjątkiem pewnych zastrzeżonych kwestii), że gwarancje towarzyszące wykorzystywaniu masowych danych telekomunikacyjnych przez służby wywiadu i bezpieczeństwa są zgodne z wymogami Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności; oraz
 - e. sąd krajowy stwierdził, że narzucenie wymogów określonych w § 119–125 wyroku [z dnia 21 grudnia 2016 r., Tele2 Sverige oraz Watson i in., C-203/15 i C-698/15 (EU:C:2016:970)] (zwanym dalej „wymogami zawartymi w wyroku Watson”), o ile mają zastosowanie, zniweczyłoby środki podjęte w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego przez służby wywiadu i bezpieczeństwa i tym samym zagrożiłoby bezpieczeństwu narodowemu Zjednoczonego Królestwa;
1. Uwzględniając art. 4 TUE i art. 1 ust. 3 dyrektywy 2002/58/WE dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), czy wymóg w poleceniu sekretarza stanu dla dostawcy sieci łączności elektronicznej, zgodnie z którym dostawca ten musi przekazać masowe dane telekomunikacyjne służbom wywiadu i bezpieczeństwa państwa członkowskiego, wchodzi w zakres prawa Unii oraz dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej?
 2. Jeżeli odpowiedź na pytanie jest twierdząca, czy do takiego polecenia sekretarza stanu zastosowanie mają którekolwiek z wymogów zawartych w wyroku Watson lub inne wymogi poza wymogami nałożonymi przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności? Jeśli tak, w jaki sposób i w jakim zakresie zastosowanie mają takie wymogi, biorąc pod uwagę konieczność zastosowania przez służby wywiadu i bezpieczeństwa technik masowego uzyskiwania i automatycznego przetwarzania w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego oraz zakres, w jakim możliwości takie, o ile są zgodne z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, mogą być w istotny sposób osłabione przez nałożenie takich wymagań?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Rijeci (Chorwacja) w dniu 9 listopada 2017 r. – Anica Milivojević / Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

(Sprawa C-630/17)

(2018/C 022/42)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski Sud u Rijeci

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anica Milivojević

Strona pozwana: Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że są z nimi sprzeczne przepisy Zakona o nišetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (ustawy o nieważności umów kredytu z elementem zagranicznym zawartych Republice Chorwacji z nieuprawnionym wierzycielem; Narodne novine nr 72/2017), w szczególności przepisy art. 10 tej ustawy, na podstawie których umowy kredytu i inne czynności prawne, które są ich konsekwencją lub są oparte na umowie kredytu, zawarte między dłużnikiem (w rozumieniu art. 1 i art. 2 tiret pierwsze tej ustawy) a nieuprawnionym wierzycielem (w rozumieniu art. 1 i art. 2 tiret drugie tej ustawy), uznaje się za nieważne – również wtedy, gdy zostały zawarte przed wejściem w życie tej ustawy – od chwili ich zawarcia z tym skutkiem, że każda ze stron umowy powinna zwrócić drugiej stronie to, co otrzymała na podstawie nieważnej umowy, a jeżeli nie jest to możliwe lub zwrotowi sprzeciwia się charakter spełnionego świadczenia, należy wypłacić odpowiednią kwotę pieniężną według cen z chwili wydania orzeczenia przez sąd?
- 2) Czy rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona), a w szczególności jego art. 4 ust. 1 i art. 25 interpretować w ten sposób, że są z nimi sprzeczne przepisy art. 8 ust. 1 i 2 Zakona o nišetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (Narodne novine nr 72/2017), które stanowią, że w sporach powstałych w związku z umową kredytu z elementem zagranicznym w rozumieniu tej ustawy dłużnik może wytoczyć powództwo przeciwko nieuprawnionemu wierzycielowi bądź przed sądami państwa, w którym nieuprawniony wierzyciel ma siedzibę, bądź, niezależnie od siedziby nieuprawnionego wierzyciela, przed sądami miejsca, gdzie dłużnik ma miejsce zamieszkania lub siedzibę oraz że nieuprawniony wierzyciel w rozumieniu tej ustawy może wytoczyć powództwo przeciwko dłużnikowi wyłącznie przed sądami państwa, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania lub siedzibę?
- 3) Czy mamy do czynienia z umową konsumencką w rozumieniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 i pozostałego dorobku prawnego Unii Europejskiej, jeżeli kredytobiorcą jest osoba fizyczną, która zawarła umowę kredytu na inwestycje mieszkaniowe w celu w prowadzenia działalności w zakresie zakwaterowania poprzez oferowanie usług noclegowych turystom w prywatnym domu?
- 4) Czy przepis art. 24 pkt 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że sądy Republiki Chorwacji mają jurysdykcję w postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności umowy kredytu, oświadczenia o zabezpieczeniu oraz w sprawie wykreślenia zabezpieczenia z księgi wieczystej, jeżeli zabezpieczenie roszczeń z umowy kredytu zostało ustanowione na nieruchomościach dłużnika położonych w Republice Chorwacji?

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2017 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-678/17)

(2018/C 022/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. J. Loewenthal, A. Bouchagiar, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia